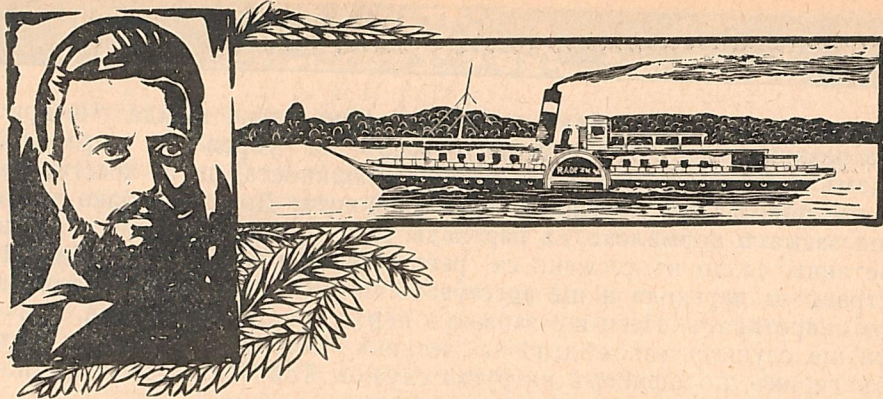

ЧЕТАТА НА ХР. БОТЕВЪ

III

Завладяване на парахода „Радецки“

Следъ като напустналъ пристанището на Гюргево, параходътъ „Радецки“ се отправилъ за Русе, на срѣщния брѣгъ. Когато той се доближилъ до пристанището, момчетата се държали прилично и пазѣли тишина, за да не предизвикатъ нѣщо турскитѣ власти. Ботевъ дори слѣзалъ въ спалнята стая и се скрилъ, да го не видятъ и познаятъ случайно, и стоялъ тамъ, докато параходътъ трѣгне.

Параходътъ продължавалъ да плува нагоре по Дунава и да приема отъ всички ромѣнски градове все нови пѣтници съ сандѣци — ужъ градинари. Новитѣ, които се качвали на парахода, все така мѣлчаливо, се оглеждали, дано разпознаятъ нѣкой отъ бѣдешитѣ си другари. Никой не смѣлъ да заговори съ гласъ и да каже високо, какво мисли, а само си шепнѣли на уху.

Настѣпила нощта. Повечето отъ пѣтниците въ парахода спѣли близо до своитѣ сандѣци. Прибралъ се и Ботевъ да си легне. Но въ такова време заспива ли се? На нѣколко пѣти излизалъ той горе на парахода, разхождалъ се въ тъмнината, оглеждалъ заспалитѣ момчета и кроилъ планове по предстоящата работа.

Съмвало се. Параходътъ напустналъ и последното пристанище — Орѣхово. Било 17 май. Деньтъ билъ чудесенъ. Слънцето обливало цѣлата земя. Вълнитѣ на Дунава лѣщѣли като огледло.

Скоро на кувертата излѣзълъ Ботевъ заедно съ нѣколко души отъ своитѣ най-близки другари и тихо разговарялъ. Очитѣ на момчетата се отправили къмъ тѣхъ. Всѣки ги изглеждалъ любопитно и искалъ да разпознае войводата. Отъ цѣлата група, която стояла на кувертата, най-личенъ и най-красивъ билъ Ботевъ. Които го виждали, казвали си: той е!

Когато параходътъ подминалъ Орѣхово, и кѣшитѣ на града се закрили, Ботевъ съ своя шабъ (помощници на войводата) се скрилъ вътре въ парахода. Тука тѣ направили малко съвѣщание и решили: единъ отъ четниците, на име Давидъ Тодоровъ, който знаелъ добре нѣмски, заедно съ храбрия свещеникъ Сава Катрафиловъ, добъръ другаръ на Ботева, да задържатъ капитана на парахода; други двама да се навъртатъ около тѣхъ съ скрити ре-